

ՈՂԲԵՐԳՈՒԹԻՒՆՆ ՍՓԻՒՌՔԻ

Պատկանելու իրաւունք չունին հայերը սփիւռքի
Գաղութներուն՝ ուր կ'ապրին, ի՛նչ ալ ըլլան երկիրներն
Եւ ո՛րքան ալ հիւրասէր ըլլան անոնք տեղէ տեղ,
Մեզ ընդունին հարազատ քաղաքացի ու եղբայր:

Պատկանելու ըզգացում ունեցողները բոլոր
Իրենք զիրենք կը խաբեն, առտուրնէ իրիկուն:
Անոնք կրնան տեղական լեզուն խօսիլ կատարեալ
Հնչումներով ու շեշտով, կը ճաշակեն համադրամ

Կերակուրներն օտարի, կը կիրարկեն այդ երկրի
Սովորոյթները բոլոր, մըշակոյթին մէջ կ'առնեն
Մաս եւ քաժին ամէն օր, չեն պատկանիր տակաւին՝
Թէ՛ իսկ ըլլան մարդասէր, այդ ազգերուն լիովին:

Որովհետեւ եթէ գայ, եւ օր մ'անշուշտ պիտի գայ,
Զարագուշակ ժամանակն, անակնկալ ու անգուրբ,
Ազգերը այդ կ'ուրանան քեզ հետ՝ ի՛նձ ալ, եւ մեզ հետ՝
Պարագաներն մեր բոլոր, իբրեւ դրսեկ օտարներ:

Ո՛րքան ալ մենք միշտ պատրաստ ըլլանք ըզմեզ ուրանալ,
Եւ նոյնապէս հիւրընկալ երկիրներուն այդ քարի,
Զեն ընդունիր իրապէս մեզ այդ ազգերն՝ հարցն երբ գայ
Վերջին խաւին անկասկած. չեն ընդունած զի արդէն

Երեւոյթին հակառակ, երբեւիցէ անոնք մեզ.
Անբերեւոյթ մերժումներ կ'ապականեն օդն յանկարծ:
Կարելի՞ է նոյնացում, երբ զօրաւոր ուժեր կան
Զանոնք մեր դէմ լարելու, մե՛զ ալ օր մը անոնց դէմ:

Բջիջներէն ներս քանտեալ առհաւական հին ձայներն
Ո՛րքան փորձենք ու տփնինք մենք ամէն ժամ վըտարել,
Զենք յաջողի՞ր վերջապէս: Զայներ՝ որոնք կը լսուին
Առանձնութեան, լրոռութեան, անձաններուն մէջ միայն:

Երբ եղանակը երկրին յանկարծ փոխուի, այդ նախկին
Յոյժ «հիւրընկալ» մարդերն իսկ՝ հուսկ կը դառնան ալլամերժ:
Ըսփիւռքահայը չունի հայրենիքի՛ն իր նոյնիսկ
Պատկանելու, մերուելու, ամբողջակա՛ն իրաւունք:

«Ի Լրումն ժամանակի»

ԱՆԵԼ